

«24η μέρα» και «Καρέκλες»

«24η μέρα» του Tony Piccirilo από την *Alpha Square*. Μετάφραση: Ανδρέας Αραούζος. Σκηνοθεσία: Νικόλας Κουρουμτζής. Σκηνικά/Κοστούμια: Έλενα Κατσούρη. Φωτισμοί/Ήχοι: Νικόλας Κουρουμτζής. Επιμέλεια κειμένου: Νίκος Αθανασόπουλος. Παίζουν: Ανδρέας Αραούζος, Πάνος Μακρής

ΤΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ πράγματα στον τόπο μας έχουν πυκνώσει, η δεινότητα της στίλης δεν ανταποκρίνεται στην ταχύτητα ρέουσας πραγματικότητα, λέω να τη μοιράσω σήμερα μεταξύ δύο παραγωγών. Μια απ' αυτές είναι η πρώτη ελληνόγλωσση παραγωγή της Alpha Square, το έργο του Tony Piccirilo «24η μέρα». Χωρίς να ενστερνίζομαι τον ενθουσιασμό του Ανδρέα Αραούζου για το κείμενο, αναγνωρίζω δύο πολύ θετικά χαρακτηριστικά. Πρώτον, ο συνδυασμός της σταδιακής (ατάκα προς ατάκα) ανάπτυξης των δύο χαρακτήρων του έργου και του άρτια συγχρονισμού μ' αυτήν ξετυλίγματος της υπόθεσης. Οι δύο παραλληλισμένες γραμμές παρουσιάζουν ενδιαφέρον σχέδιο, οι ανατροπές σε επίπεδο πλοκής και σε επίπεδο αποκάλυψης των πτυχών των δύο χαρακτήρων είναι πάντα συντονισμένες. Δεύτερον, είναι πάντα ωφέλιμο για το τελικό αποτέλεσμα οι συντελεστές να πιστώνουν το κείμενο με περισσότερα χαρίσματα απ' όσα διακρίνονται σε πιο ψυχρή ανάγνωση, εξάλλου οι επαγγελματίες δεν βλέπουν το έργο αποστασιοποιημένοι από το «υποκριτικό ψωμί» που προσφέρει, προβλέποντας τις λεπτομέρειες της σκηνικής του πραγμάτωσης. Πάντα με μη επαγγελματική προσέγγιση, θεωρώ ότι το κείμενο είναι υπερβολικά επικεντρωμένο πάνω στο θέμα (AIDS, HIV, ομοφυλοφιλία), είναι πιο ad hoc, απ' ό,τι χρειάζομαι για να δώσω τη δική μου, προσωπική αναγνώριση του εκλεκτού, του πραγματικά ξεχωριστού θεατρικού κειμένου. Θρουμένων των ποιοτικών αναλογιών, μου θυμίζει το «Ένα καπέλο γεμάτο βροχή». Ναι, υπάρχει στην παράσταση η δυνατότητα νοηματικής προέκτασης ή μάλλον ηθικής γενίκευσης και, ναι, στο παίξιμο των δύο ηθοποιών και στη σκηνοθεσία του Νικόλα Κουρουμτζή διακρίνεται αυτή η τάση της επαγωγής του ειδικού θέματος στον γενικό προβληματισμό περί σφάλματος, εγκλήματος, ευθύνης, εντιμότητας. Πιστεύω όμως ότι αυτή η μεταθεματική προσέγγιση είναι μάλλον ο σκηνοθετικός και υποκριτικός φωτισμός που ρίχνεται πάνω στο κείμενο «απ' έξω», παρά η αυτόφωτη δύναμη του κειμένου.

Για τον σκηνοθέτη Νικόλα Κουρουμτζή αυτό το είδος παραστάσεων (ολιγομελής, συγκρουσιακή, με ανατροπές, θυμηθείτε τις «Tape» και «Proof») είναι τομέας όπου μέχρι τώρα με επιτυχία ειδικεύτηκε. Πολύ καλή δουλειά με τους δύο ηθοποιούς, πολύ καλή ρύθμιση της συνεχώς μεταβαλλόμενης αναλογίας της άγνοιας και της αποκάλυψης. Η

Έλενα Κατσούρη για δεύτερη φορά φέτος, μετά από την «Αμφιβολία» στον Διόνυσο, επιδεικνύει λεπτή ισορροπία χρονικής αισθητικής και λειτουργικότητας του χώρου. Ο Ανδρέας Αραούζος, που με το «Betrayal» απέδειξε ότι δεν είναι απλά άνθρωπος που ξέρεi να οργανώνει θεατρικές γιορτές για τον εαυτό του και για τους άλλους, δουλεύει έντονα, αφοσιωμένα, αποτελεσματικά. Ο Πάνος Μακρής έδειξε στη μικρή σκηνή του Άλλου Χώρου του Ένα που φιλοξενεί την παραγωγή άλλες, πιο ενδιαφέρουσες, πτυχές της υποκριτικής του προσωπικότητας απ' εκείνες που απαιτούσαν οι συμμετοχές του στις τρεις φιλόδοξες παραγωγές της Πειραματικής Σκηνής του ΘΟΚ. Έπαιξε με ακρίβεια και λεπτότητα, χωρίς να καταδικάζει ή να αθώνει τον ήρώα του.

«Οι Καρέκλες» του Ευγένιου Ιονέσκο από το Θέατρο Σκάλα. Διασκευή-σκηνοθεσία: Μαρία Μανναρίδου-Καρσερά.

Σκηνικά-Κοστούμια: Λάκης Γενεθλής. Κινησιολογία-Μουσική επιμέλεια: Πέπια Τοβέτκοβα. Σχεδιασμός φωτισμού: Μιροσλάβ Ζδράβκοβ

Παίζουν: Σοφοκλής Κασκαούνιας, Μόνικα Μελέκη, Τοβέταν Στόιλοβ Πιραντέλλο, Ζενέ, Μπέκετ, Κοκτώ, Ιονέσκο.

Η Μαρία Μανναρίδου-Καρσερά γνωρίζει ότι η κλασική πρωτοπορία (παράξενος από την άποψη κοινής λογικής συνδυασμός λέξεων, που εκφράζει όμως μια διαμορφωμένη στην ιστορία του θεάτρου του XX αιώνα πραγματικότητα) δεν εξαντλήθηκε όσο κι αν ερευνήθηκε. Η κάθε δική της εργασία πάνω στα έργα των πιο πάνω Μεγάλων είναι έρευνα, ενδιαφέρουσα και σημαντική για την ίδια και επομένως και για μας. Ένα από τα συμπεράσματά της από την προηγούμενή της δουλειά πάνω στον Ιονέσκο («Φαλακρή τραγουδίστρια», Θέατρο Ένα) είναι ότι η ρευστή και φαινομενικά αόριστη λεκτική ύλη πρέπει να οργανωθεί λεπτομερώς, να δομηθεί σε μια αυστηρώς οργανωμένη παράσταση, όπου οι ρυθμοί και το στυλιζάρισμα στην εκφορά του λόγου, οι δουλεμένη όπως σε μια παράσταση χορού κίνηση, η συντονισμένη με το σύνολο εικαστική όψη της παράστασης πρέπει να διέπονται από ενιαία και ευανάγνωστη αισθητική φόρμουλα. Αυτό ακριβώς συμβαίνει στην παράσταση του Θεάτρου Σκάλα. Αξιοσημείωτη η αλληλοκατανόηση της σκηνοθέτιδας με τον σκηνογράφο και ενδυματολόγο Λάκη Γενεθλή, ο οποίος έδωσε μια ολοκληρωμένη σκηνική εικόνα που άρχισε να λειτουργεί πριν από την έναρξη της σκηνικής δράσης. Η πηγάζουσα από τον υπαρκτό παραλογισμό του Ιονέσκο κινησιολογική άποψη της Πέπια Τοβέτκοβα καθόρισε το κάθε λεπτό της σκηνικής παρουσίας των Σοφοκλή Κασκαούνια και Μόνικας Μελέκη, οι οποίοι σ' αυτή την παραγωγή πέτυχαν καλό αποτέλεσμα.

Θέατρο
ΤΗΣ ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ